

stafraholtskou indií tam a zpět

Michal Huvar

**STAFRAHOLTSKOU INDIÍ
TAM A ZPĚT**

*Po stopách
Hanzelky a Zikmunda II*

2018

© *Michal Huvar, 2018*

Photography © *Radim Haman, Michal Huvar, 2018*

© *Carpe diem, 2018*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-7487-268-6

ISBN 978-7487-269-3 (pdf)

Úvodem napodruhé

„Čenda se vmísil do hovoru a pravil, že by se také rád do Indie podíval, jelikož tam kyne mnohé poučení... Pan Jirsák pravil: „Jen si jdi, hochu. Mladý člověk má poznat svět a jeho mravy. Poznáš-li svět, budeš si více vážit domova. Zapakuj si pořádně všechna svoje fidlátka, aby ti nic nechybělo, a až bude čas, jdi si do té stafraholtské Indie, máš mít moje požehnání na tu cestu.““

(KAREL POLÁČEK)

Mí dávní souputníci, pánové Hanzelko a Zikmunde,

*přiznávám se rovnou: bylo to s Indií stejné jako s Afrikou, oním „černým kontinentem“. Ani ji jsem neplánoval. Co-koli z Asie však ano. Postupem let jsem totiž seznával, že v poslední Vaší větě („...a cesta do Asie je volná“) psaní o mém putování Afrikou jsem si otevřel do jiného kontinentu dveře. Navíc když první z Vás mi po přečtení titulu **Afrikou na dohled** napsal: „Knižka je chytře koncipovaná, čtivá, bezprostřední. Konfrontace přes půlku století jsou přirozené, organické, umožňují pocit bezprostředního vnímání.“ To by porazilo i daleko menšího ješitu, než bývám občas k večeru i já.*

A tak jsem si Asii vzal jako závazek. Copak jsem mohl jinak, když jste mě, tuším, v posledním díle dokumentárního seriálu o Vašich cestách, pasovali na cíleného stopaře H+Z? Plánoval jsem ji však – v logice posloupnosti Vaší cesty kolem světa – až po Americe, pohříchu latinské. Ta mi ležela v hlavě často, Asie vůbec. Její návštěva patřila by přeci až někam na konec cest ve Vašich stopách. Přesto se to stalo, a opět bylo shůry dáno – jednoho dne jsem

seděl v letadle. A nebylo, jak se říká, návratu. A zase jsem byl i nebyl, naštěstí naneštěstí, připraven.

Na palubě stroje toho letu do Dillí se mi pak v hlavě promítal film o tom, kdy a jak jsme spolu mohli chvíličku setrvat, kdy jsem byl podarován setkáním, povídáním, radou. Běžely mi před očima i ty „životní“ fronty – kolik jsem jich za ten uplynulý čas vystál ve školní jídelně, zda nějakou k oltáři, kolik k bohu, k dívkám. Náhle a ostře jsem viděl i ta prožitá vřazování mezi Piláty a jinde zase Jidáše. Taky mi kdesi nad Suezem začala do promítačky vstupovat „stará známá“ z Afriky, přitažlivá družička v průsvitné košilce – Maruška. Ale ta jen na chvíli. Protože život ji odvál neznámo kam, stejně jako Haničku. A místo nich přivál dívku jinou, taktéž voňavou a něžnou, jako byly její předchůdkyně. I ona mi ukázala místa tajemnější a kouzelnější, „než vůbec je možno napsat a vypravovat“, řečeno s Karlem Čapkem.

„Tak to chodí,“ řekl by nejmenovaný jeho kolega-spisovatel, básník.

Bude té nové „kouzelnici“ vůbec po chuti pobývat se mnou v té dálavě?, rozjímal jsem před mezipřistáním v Amánu, listuje si v patřičných kapitolách Vašeho svazku **Světadíl pod Himalájem**.

Potom jsem je, světe, div se, uviděl – Petra Bajzu a Jirsáka Čendu! Stáli za mnou v letištní přestupové hale, v řadě čítající čtyřicet turbanů na jednoho Evropana. Krajan s krajanem vždycky zavede řeč.

Povídali jsme si o všeličems, v Indii už byli mockrát, dokonce věděli o značce H+Z a pravili, že s Vašimi fotkami a údaji je daleko snazší hledat tam to první, nejstarší, největší, nejmenší či jinak výjimečné. Ačkoli být v té obrovské zemi u všeho podstatného je zhora nemožné.

Měl jsem tedy opět v ruce Váš plánek, výpisky – dále citovány tučně –, fotografie a touhu stanout zase jakoby spolu, leč odděleně na místech, kde jste před půl stoletím i Vy objevovali ten indický svět, poznávali jeho těžko vystihovanou tvář a plnými doušky nasávali pachy či vůně, jak je komu libo dle náтуры.

Navzdory nepopsatelnosti to zkusím, něco z toho světa popsat. Koneckonců té troufalosti jste mě naučili Vy. Ani tentokrát mi nepůjde o výčet, popis či nedej bože chloubu, jak se tomu nezřídka děje v různých cestovatelských „hlášeních“. O to mi nikdy nešlo, nejde a ani nepůjde.

V Indii mě zajímal zase ten duši rozechvívající dotek míst, jimiž jste projeli. A potom – stejně jako v Africe – jejich proměna. A lidé.

Děkuji Vám proto za to, že jsem na té cestě mohl být i tentokráte s Vámi, mít s sebou Vaše slova, fotky, rady a vědomí, že mi držíte palce. Vy sami totiž dobře víte, jak to těm na cestě, těm „on the road“, pomáhá.

V opětovné úctě Váš

Michal Huvar

